

$\frac{1}{2}$ pCt. det bliver $\frac{2}{4}$ pCt., men man tæller dog altsaa $\frac{7}{4}$ pCt. Jeg synes, det er gaanske antageligt. Hvis man ligesom spørger: Hvad har Konverteringen været værd for Husmandskreditforeningerne, maa Svaret lyde, det har været dette værd i Djeblikket: $\frac{7}{4}$ pCt. Jeg synes altsaa ikke heller, at dette giver nogen Anledning til at gøre det her foreslaaede Skridt. Men jeg gaar videre i disse Betragtninger og spørger da: Gøre vi dette Skridt lige over for de ældre Medlemmer, hvad skulle vi saa gøre over for de ny Medlemmer? Hvad skulle vi gøre lige over for dem, der ere indtraaede efter 1888? De Medlemmer, der ere indtraaede siden 1888, have jo nemlig selv maattet betale Kurstabet. $\frac{3}{4}$ pCts Obligationerne stod mellem 96 og 97, altsaa de have straks maattet lide det Tab. Det Tab svarer nøjagtigt til den Udgift, som de andre have af Konverteringen, og saa have disse sidste Medlemmer endda den Fordel, at hvis de ville indfri, kunne de ogsaa gøre det med Obligationer, der staa en Del under, hvad de selv have faaet for deres Obligationer i sin Tid. De to Ting ere i Virkeligheden aldeles ens: det Beløb, som de ældre Medlemmer maatte give for Konverteringen, kunne de afvikle saaledes, at de i Løbet af nogle Aar kunne fortsætte med den samme Ydelse som hidtil, de ny Medlemmer ere stillede paa samme Maade, for saa vidt som de have faaet Obligationerne til 96—97 pCt., og der er kun den Forskel, at de sidste maatte lide Tabet straks, medens de andre kunne faa Tabet fordelt paa flere Aar, og tillige den Forskel, at de ældre Medlemmer have den Fordel for et vist Aar — 1898 bliver det vel altsaa — at blive fuldstændig fritagne for $\frac{1}{2}$ pCt. om Aaret af deres Ydelse. Under saadanne Omstændigheder er det mig ikke muligt at faa Dje paa, at der her skulde foreligge en enten retfærdig eller billig Grund til at give denne Gave.

De to andre Paragraffer i Forslaget synes vel i og for sig ikke at have den Betydning som den sidste, men det kunde dog være, at der i § 2 skulde sig noget, som kunde føre til en eller anden gavnlig Foranstaltning. Den højtærede Indenrigsminister nævnte, at det mulig kunde være Tale om at opnaa en vis Indflydelse fra Regeringens Side ud over den, som den nu har paa Styrelsen af Andliggerne, og at en saadan Indflydelse maatte være Betingelsen for, at man kunde gaa videre end hidtil, med at yde Foreningerne Fordele; efter denne Udtalelse forekommer det mig, at der i Forslaget ligger noget, som kan og bør være Genstand for

nærmere Overvejelse, saaledes at det vil anbefale sig, at dette Punkt bliver yderligere drøftet. — Over for § 1 maa jeg ligesom det ærede Medlem, som sidst talte, udtale min Sympati. Jeg er gaanske enig med ham i, at der er noget temmelig ubilligt i den høje Betaling, der gives for Panteattester, navnlig for disse smaa Ejendomme. I en særlig Grad træder det jo frem i det Tilfælde, som han nævnte, at der er adskillige Ejendomme, som skulle pantsættes under et, thi da skal man for at faa Laan have en Panteattest for hver Ejendom. Det strigende Misforhold, som derved træder frem, vil straks ses, naar jeg siger, at naar en Panteobligation tinglægges, skal der kun betales en Gang Tinglæsningsgebyr for Ejendomme i samme Jurisdiktion, om saa ogsaa ti forskellige Ejendomme pantsættes. Saa meget mere unaturligt er det da for hver enkelt Ejendom at kræve en Panteattest, som koster 3 Kr. 90 Ore, hvilket for smaa Ejendomme og ved smaa Laan er en meget følelig Udgift, og navnlig kan være det i de Tilfælde, hvor der er adskillige selvstændige Ejendomme, mindre Lodder, som drives sammen, men som ikke ere sammenlagte i teknisk Forstand, det vil sige ikke fra Matrifikontoret ere gjorte til et Etablissement. Det forekommer mig derfor, at der i og for sig er noget meget sandt og rigtigt i, hvad det ærede Medlem bemærkede med Hensyn til dette Punkt, men det forekommer mig rigtignok, at Sagen er for speciel her, naar der er Tale om i dette Lovforslag at faa en Bestemmelse ind, som hæver den Ubillighed, der foreligger i den høje Betaling, thi de nævnte Forhold gælde jo for alle Gjere af smaa Ejendomme uden Hensyn til, om de ville ind i Kreditforeningerne eller ej, og skulle man derfor gøre Forandring paa dette Punkt, synes jeg ikke, at der er Anledning til at gøre noget særligt for Husmandskreditforeningerne, thi det gælder virkelig alle mulige smaa Gjere i Landet, at de kunne komme under samme Forhold, og mangfoldige Gange gøre det. Smidlertid, dette Punkt i Forbindelse med, hvad jeg bemærkede om § 2, fører til, at jeg anser det for rimeligt og ønskeligt, at Sagen behandles videre af det høje Ting-

Th. Nielsen: Den ærede 6te Lands-tingsmand for 2den Kreds (B. G. C. Jensen) bemærkede, at de ældre Interessenter her fik et Gode uden i mindste Maade at have haft Ulejlighed derved; de fik det saa at sige ind i Stuen. Jeg skal kort og godt bemærke, at det gælder jo alle Kreditforeninger i lige høj Grad, ogsaa de andre Kreditforeningers Interessenter have jo uden anden Ulejlighed